

Epistola a doua a lui Petru

Capitolul 2

Capitolul al doilea ne arată pe învățătorii falși, puterea lor de ademenire și umblarea lor păcătoasă.

1. Învățători falși și secte: versetele 1-3

Apostolul a amintit în primul capitol cum este făcută posibilă credinciosului o viață trăită în evlavie, ca să scape de stricăciunea care este în lume. În capitolul acesta el se ocupă cu acest rău îngrozitor. El pătrunsese deja în creștinătate – de aceea Dumnezeu o va judeca într-o zi. Dacă prima epistolă ne-a amintit că, Casa lui Dumnezeu este un subiect al domniei Sale pe pământ, epistola a doua ne învață că Domnul are supremația și asupra lumii și că El Se va răzbuna pe aceia care au primit în zadar Numele Lui.

Profeții inspirați ai lui Dumnezeu au făcut cunoscut gândurile Sale pentru timpul lor și pentru timpurile viitoare. „Dar au fost și falși profeți în popor”, în Israel (versetul 1). Acești bărbați erau „mânați” de diavolul. Ei vor reveni în număr mare, ca să ducă poporul în rătăcire într-o zi viitoare (Matei 24.11). Astăzi vrăjmașul folosește cu viclenie profeți falși, ca să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu. El amestecă cu gânduri ascunse rătăcirea cu adevărul și astfel înșală sufletele slabe (Galateni 1.7; 2 Corinteni 2.17; 11.3,4).

Apostolul Petru se adresează creștinilor, care sunt „întăriți în adevărul pe care îl au” (2 Petru 1.12) – deci atenționarea lui este valabilă pentru toți. Apostolul Pavel înfierează și pe aceia care „prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase” amăgesc inimile celor lesne crezători (Romani 16.17,18). El nu a acționat cu viclenie, atunci când a dat învățătură, și Evanghelia lui nu era acoperită (2 Corinteni 4.2,3). Învățătorii falși dimpotrivă nu se prezintă deschis, învățătura lor este greșită și țelul lor este să atragă ucenicii după ei (Faptele Apostolilor 20.30). În felul acesta se formează secte. Acestea adună persoane laolaltă, care au fost înșelate printr-o doctrină, în care devine vizibilă gândirea omului într-o învățătură dăunătoare. Învățătorul fals simulează că se referă la Biblie, dar el izolează din contextul Scripturii anumite locuri, al căror sens el îl falsifică (2 Petru 1.20). Această îndoctrinare sectantă conduce sufletele în pierzare (versetul 1).

Învățători falși sunt cu atât mai periculoși, cu cât se referă la Hristos – unul mai mult, altul mai puțin. În orice caz în realitate ei Îl tăgăduiesc, căci niciunul din ei nu-L recunosc ca Fiul lui Dumnezeu, care posedă toată autoritatea și căruia I se cuvine toată gloria. Apostolul îi compară cu niște robi, pe care un stăpân i-a cumpărat, dar care se împotrivesc autorității lui. Ei vor fi nimiciți definitiv.

La învățăturile false se asociază în general și obiceiuri imorale (versetul 2). Aceasta este ceea ce lumea observă. Oamenii, care se referă la Biblie și se comportă rău, dau naștere la critică, da, chiar la hule asupra Cuvântului Însuși, asupra „căii adevărului”. Este de la sine înțeles, că

Capitolul 2

apostolul aștepta de la acești credincioși dintre iudei cu totul altceva (1 Petru 3.16,17). Această „cale a lui Dumnezeu”, despre care apostolii au dat învățătură (Faptele Apostolilor 18.26; 19.9,23; 24.16), era în opoziție cu sectele, cu toate că ea ca atare a fost tăgăduită. Se cuvine și astăzi, ca învățătura Domnului nostru să fie împodobită printr-o umblare bună – în afara unui duh sectant, care evident ne pândește, și departe de obiceiurile și înșelătoriile lumii.

În cele din urmă căpeteniile bisericii și conducătorii sectelor sunt aduși în legătură cu lăcomia (versetul 3). Isus a acuzat deja pe iudeii cu responsabilitate, care au transformat Templul, casa Tatălui Său, într-o casă de negustorie (Ioan 2.16), da, chiar într-o peșteră de tâlhari (Luca 19.46). Comerțul cu suflete (Apocalipsa 18.13) continuă să existe și se va extinde mai departe. Sub pretextul religiei și prin cuvinte ale minciunii prezentate iscusit, conducătorii falși jefuiesc victimele lor orbite. Însă apostolul amintește, că judecata lor se apropie tot mai mult – mai devreme sau mai târziu va veni pieirea lor. De aceea să fim atenți, în ceea ce ne privește pe noi, și cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu să atenționăm pe aceia pe care îi vedem în pericol.

2. Trei mărturii ale judecății divine: versetele 4-6

În capitolul anterior, printr-o mărturie întreită, apostolul a pus pe inimile noastre speranța gloriei: gloria lui Hristos pe muntele sfânt, cuvântul profetic și venirea Luceafărului de dimineată. Acum avem trei exemple pentru certitudinea judecății neînduplecate a lui Dumnezeu, care va lovi pe păcătoși. Pentru aceasta apostolul amintește trei scene, care erau bine cunoscute iudeilor:

- Prima este amintită în cartea Geneza (Geneza 6.1-4). Îngerii au săvârșit împreună cu fiicele oamenilor din timpul acela un păcat grav, deoarece ei nu și-au păstrat starea lor cerească. Apostolul Iuda înfierează păcatul lor ca fiind curvie (Iuda 6,7). Apostolilor Petru și Iuda le-a fost făcută cunoscut situația actuală a acelor îngeri căzuți. Ei sunt – departe de Dumnezeu – legați într-un adânc întunecat și așteaptă judecata lor. Satan și îngerii lui – demonii – au încă posibilitatea să facă răul. Mai târziu și satan va fi legat și aruncat în adânc. După aceea el va fi dezlegat pentru un timp, înainte să aibă parte de judecata veșnică (Apocalipsa 20.1.3,7-10). Pentru acești îngeri, care au fost în lumină și au păcătuțit, nu este nici îndurare și nici iertare.
- Scena a doua a fost amintită deja în prima epistolă (1 Petru 3.19,20) și ea va fi amintită încă o dată în capitolul următor (2 Petru 3.6). Apostolul a vorbit despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care aștepta în zilele lui Noe. Predica lui Noe prin Duhul lui Hristos și prin mărturia corăbiei a fost lungă și permanentă. Dar „păcătoșii” au rămas indiferenți față de atenționările lui Dumnezeu și anunțarea judecății lor (versetul 5). Când de aceea a venit nimicirea lor, în ochii lor ea a avut loc deodată: „n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți” (Matei 24.39). Numai Noe a fost păzit, împreună cu cei șapte, care au intrat înaintea lui în corabie (versetul 5; Geneza 7.16). Această familie a fost salvată datorită credinței căpeteniei ei (Evrei 11.7).

Capitolul 2

- Scena a treia, despre care vorbește și Domnul Isus și Iuda, este adusă în amintire de Petru, ca să confirme judecata îngrozitoare, care va lovi pe aceia care se dedau patimilor rușinoase (Romani 1.26,27). Distrugerea cetăților Sodoma și Gomora prin foc este o imagine a focului veșnic, care va mistui la nesfârșit pe păcătoși.

3. Lot cel drept: versetele 7-9

Lot a fost cruțat de judecata care a venit asupra Sodomei, dar el a fost salvat „ca prin foc” (1 Corinteni 3.15). El a ales câmpiile bogate ale lumii, cu toate că știa că ele erau locuite de oameni răi și stricați din punct de vedere moral. Tot, ceea ce el putea dobândi pe pământ, a fost distrus într-o clipă. Dacă în cartea Geneza ni se relatează despre dreptatea (neprihănirea) lui Noe și Avraam, ea nu ne spune nimic despre dreptatea lui Lot. Trebuie să ajungem la această epistolă, ca să citim de trei ori, că Lot era drept. Dar dreptatea lui nu l-a făcut fericit – dimpotrivă. El a fost chinuit permanent în sufletul lui din cauza purtării destrăbălate a oamenilor din Sodoma. Petru ne dă motivul pentru aceasta: deoarece „locuia printre ei”.

Credinciosul nu este din lume; de aceea el trebuie, privit din punct de vedere moral, să fie despărțit de ea, ca să fie fericit și să se bucure de lucrurile de sus. El nu poate fi un martor adevărat pentru Dumnezeu, dacă întreține o trăire vinovată în comun cu păcătoșii. El poate fi numai chinuit și prăbușit în suferință morală, cu excepția cazului când conștiința lui se împietrește. „De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi»” (2 Corinteni 6.17). Să ascultăm de această solicitare – aceasta este siguranța noastră și cheia pentru pacea noastră lăuntrică. Ispitele din jurul nostru sunt felurite, dar Dumnezeu ne păzește de ele, dacă suntem credincioși și trăim în credință și evlavie (2 Petru 1.5,7). Chiar și cel evlavios poate cădea în ispită: Avraam și David ne dau un exemplu în privința aceasta. Dar Dumnezeu îl salvează pe cel evlavios, deoarece El îl ține în mâna Sa. Cu toate acestea totdeauna rămân urme ale unor astfel de căi rătăcite. Să rămânem aproape de Domnul, ca să fim păziți (versetul 5), în loc să fim salvați (versetul 7).

4. Disprețuirea gloriilor: versetele 10-12

Apostolul accentuează din nou caracterul carnal al înșelătorilor și plăcerea lor pentru dezonoare (versetele 2 și 10). În versetul 13 revine la tema aceasta, dar mai înainte înfierează comportarea lor nerușinată și desconsiderarea oricărei autorități de către ei. Această atitudine, un indiciu al timpurilor grele (2 Timotei 3.1-5), iese în relief astăzi tot mai mult și contribuie la distrugerea familiilor, națiunilor și bisericii. Ea va atinge punctul ei culminant la arătarea lui antihrist, omul păcatului, care în final el se va prezenta că „ar fi Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.3-8). Nebunia lui arogantă îi va duce judecata, va fi aruncat viu în focul veșnic.

O astfel de „taină a fărădelegii” se dezvoltă din timpul apostolilor. Principiile, care încolțeau atunci, se confirmă în timpul de acum, care premerge revenirea Domnului. Chiar și în cercurile creștine se ridică oameni cu îndrăzneală și aroganță. Dedicăți părerilor lor proprii consideră că totdeauna au dreptate în sentința lor. Această atitudine reprobabilă, trebuie să dea de gândit tuturor aceluia care sunt aduși să preia unele responsabilități (Tit 1.7).

Însă răul arătat de apostol merge mai departe. Acești conducători de prisos pătrund într-un domeniu invizibil și tainic, pe care nu-l pot cunoaște (versetul 12; Iuda 8-10). Acolo ei hulesc gloriei, fără să tremure. Apostolul face aluzie la îngerii căzuți, a căror căpetenie este satan. În ciuda răutății lor, aceste ființe puternice sunt încă în locurile cerești (Efeseni 6.12). Îngerii sfinți se manifestă, în ceea ce-i privește pe ei, în mod cumpătat, cu toate că ei cunosc nedreptatea lor, dar acești oameni îi hulesc fără reținere. Ei sunt fără nici un fel de rațiune și se comportă ca animalele sălbatice, care sunt rânduite să fie prinse și să piară (versetul 12). Să ne ferim să pătrundem fără lumina Cuvântului lui Dumnezeu în acest domeniu al lucrurilor nevăzute! Să vorbim fără batjocură despre puterea diavolului!

5. Stricăciunea morală: versetele 13-14

Ești uimit, când constăți decăderea acestor oameni, care s-au strecurat printre creștini, ca să-i înșele. Stricăciunea lor este mai rea decât a lumii, deoarece ei s-au rătăcit de la calea dreaptă. Satan a pus stăpânire pe inima lor din momentul în care ei au lepădat pe Hristos. Ei se desfătează cu caracterul rușinos al lumii, în plină zi¹. Ei se înșeală pe ei înșiși cu desfătări și uită ziua de mâine, ziua judecății lui Dumnezeu. În afară de aceasta, pătrund în societatea creștinilor care nu sunt consolidați și sunt lumești. Cum ar putea aceștia din urmă primi la masa lor oameni, care aduc rușine prin comportarea lor morală stricată și în ai căror ochi poartă semnul necurăției lor! Apostolul aplică la acești înșelători rușinoși sentința divină necruțătoare: ei vor pieri în stricăciunea lor proprie.

Încă o dată – să fim veghetori! Să evităm astfel de societăți rele, care strică obiceiurile bune (1 Corinteni 15.33,34). Să fim atenți cu privire la acești învățători falși, la aceste persoane aducătoare de pieire, care „vin la voi în haine de oi”, dar înăuntru sunt lupi răpitori. „După roadele lor îi veți cunoaște”, spune Domnul Isus (Matei 7.15,16), nu după cuvintele lor frumoase. Este misiunea noastră permanentă să evaluăm starea morală a aceluia care dau învățătură, precum și țelul și rezultatul activității lor.

6. Balaam și lăcomia: versetele 15-16

Lăcomia, dorința de a poseda tot mai mult – în general în dezavantajul altora (versetele 3 și 14) – este un rău care roade creștinismul. El este înrădăcinat în inima omului natural, și credinciosul poate fi păzit de el numai dacă el strânge comori în cer (Matei 6.19-21). Aceia care ocupă o poziție publică sunt mai degrabă expuși acestui pericol, decât ceilalți, însă slujitorii credincioși totdeauna s-au împotrivit să obțină ceva pe cheltuiala altora (Numeri 16.15; 1 Samuel 12.3; Faptele Apostolilor 20.33).

Balaam a iubit „răsplata nedreptății” (versetul 15); drumul lui este caracterizat de neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. El a mers pe drumul acesta pentru a obține o plată nedreaptă de la Balac, prin aceea că el a blestemat poporul Israel (Iuda 11). Însă Dumnezeu i-a explicat:

¹ Remarca traducătorului: În unele traduceri se spune în versetul acesta fidel înțelesului, că desfătarea simțurilor durează o zi întreagă, de aceea autorul arată în locul acesta spre scurttimea unei zile în viața unui om.

Capitolul 2

„să nu blestemi poporul, pentru că ei sunt binecuvântați” (Numeri 22.12), și El l-a constrâns să rostească această binecuvântare. Balaam este un profet ticălos; el ascunde lăcomia lui mai întâi prin prefăcătorie. El pare că disprețuiește comorile lui Balac, în timp ce el ardea după ele, ca să le posede. El dă aparența unui om evlavios, în timp ce este un profet fără teamă de Dumnezeu, care curând după aceea va acționa cu nebunie și orbire. El urmărește cu încăpățănare o cărare a rătăcirii, și Dumnezeu îl lasă să obțină ce vrea, ca să arate până unde poate merge un om, care odinioară a stat în legătură cu El, dar a cărui inimă a fost înșelată prin ademenirea câștigului. Așa se ajunge ca o măgăriță să-l mustre spre rușinarea lui. Ea i se împotrivesc cu voce umană, în timp ce el acționează ca un animal fără minte (versetul 12). Dumnezeu a permis această minune deosebită, ca să atingă conștiința tuturor acelor care au îndrăznit să meargă pe un astfel de drum.

7. Ademenirea la rău: versetele 17-19

După ce apostolul a prezentat în toată dimensiunea caracterul nedrept al învățătorilor falși, acum el pune accentul pe felul în care aceștia aduc sub autoritatea lor pe cei slabi în duh. Ei pretind că se află la izvorul unor adevăruri noi, dar în izvorul lor nu este apă, ca să învioreze. Ei se prezintă ca trimiși, ca să aducă binecuvântări noi din cer, dar nu vine nici o ploaie din norii alungați de furtuna vântului. Ceața lor întunecată învăluie deplin lumina lui Dumnezeu. Vorbirea lor arogantă este numai deșertăciune și constă din cuvinte de amăgire. Dar sfârșitul, care este păstrat pentru ei, este tragic: „întunericul de afară” (Matei 25.30), negura veșnică a chinurilor, departe de Dumnezeu. Pieirea lor (versetul 1) nu este distrugerea, așa cum spun unii dintre ei, ci mai degrabă chinul fără sfârșit și chinurile conștiinței în noaptea veșnică (versetul 17).

În timpul acesta răul, pe care ei îl fac, este distrugător într-o formă dibace. Ei înșeală pe aceia a căror conștiință tocmai a fost trezită (versetul 18), prin vorbirea lor și modelul lor de slăbire a moralei. Ca să convingă, ei se sprijină pe harul lui Dumnezeu fără să țină seama de sfințenia lui Dumnezeu (Iuda 4). Ei laudă libertatea creștină, dar conduc la o libertate falsă, în care se practică răul. Acest rău este îngrozitor; nu este stricăciune mai rea, ca aceea care atinge lucrurile sfinte.

8. Decăderea: versetele 20-22

Un anumit număr de iudei, cărora li s-a vestit Evanghelia, „au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu” și în exterior s-au atașat de credința creștină. Comportarea lor s-a schimbat pentru un moment sub influența sfântă. Dar ei s-au „încurcat” din nou în necurățiile lumii, în mod deosebit prin influența vorbirilor înșelătoare ale oamenilor stricați. Ei au cunoscut „calea dreptății” (versetul 21), care place lui Dumnezeu și aparent au pornit pe ea. Însă după aceea s-au rătăcit din nou. Nu au mai ascultat de porunca lui Dumnezeu „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!” (1 Petru 1.6) și ca și câinele s-au întors înapoi la propria vărsătură și ca scoafa la noroi. În ambele cazuri este vorba de animale necurate (Proverbe 26.11).

Așa cum Saul s-a întors la vrăjitorie (1 Samuel 28.7-10) și Israel la ademenirea satanică (Matei 12.43-45), cei care au căzut sunt stăpâniți din nou de stricăciune. Totuși se spune

Capitolul 2

despre ei, că ei aveau „cunoștință despre Domnul și Mântuitorul Isus Hristos”. Însă cunoștința nu este de ajuns – trebuie să crezi și să ascuți. O simplă transformare morală pe baza citirii Scripturii fără pocăință și credință nu constituie nici un fundament, atât pentru prezent cât și pentru viitor. Ușa a fost deschisă pentru decădere – prin respingerea adevărilor creștine, care au fost recunoscute pentru un timp. Decăderea este forma cea mai gravă a necredinței. Apostolul lasă să se înțeleagă, că aceasta va fi pedepsită cu judecata cea mai îngrozitoare dintre toate judecățile.